

Usmernenia Európskej komisie k článku 17 vyvolali nové otázky

Guidance of the European Commission Raised New Questions

Mgr. Lenka TOPLANSKÁ*¹

ABSTRAKT

Autorka v príspevku prezentuje kľúčové body usmernenia k článku 17 smernice 2019/790/EÚ o autorskom práve na jednotnom digitálnom trhu. Článok 17 ods. 10 smernice vyžadoval od Komisie, aby v spolupráci s členskými štátmi zorganizovala dialóg zainteresovaných strán s cieľom prediskutovať osvedčené postupy týkajúce sa spolupráce medzi poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu a nositeľmi práv. Komisia po porade s poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu, nositeľmi práv, organizáciami používateľov a inými príslušnými zainteresovanými stranami a pri zohľadnení výsledkov dialógov so zainteresovanými stranami mala vydať usmernenie o uplatňovaní článku 17.

ABSTRACT

The author presents critical parts of the Guidance on Article 17 of Directive 2019/790 on Copyright in the Digital Single Market. Article 17(10) of the Directive required the Commission, in cooperation with the Member States, to organise stakeholder dialogues to discuss best practices for collaboration between online content-sharing service providers and rightholders. In consultation with online content-sharing service providers, rightholders, users' organisations and other relevant stakeholders, the Commission was obliged to issue guidance on the application of article 17, taking into account the results of the stakeholder dialogues.

Kľúčové slová

autorské právo, jednotný digitálny trh, transpozícia, usmernenie, poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu

Key words

Copyright, Digital Single Market, Transposition, Guidance, Online Content-sharing Service Providers

Úvod

Keď sa v roku 2019 finalizovali negociácie smernice o autorskom práve na jednotnom digitálnom trhu (2019/790/EU²), pri poslednom článku 17 členské štáty nástojili, aby k nemu Komisia vydala odporúčania. Už vtedy totiž členské štáty vnímali problematickosť výkonu tohto ustanovenia v praxi. V článku 17 ods. 10 teda Komisii výslovne uložili povinnosť, že „po porade s poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu, nositeľmi práv, organizáciami používateľov

a inými príslušnými zainteresovanými stranami a pri zohľadnení výsledkov dialógov so zainteresovanými stranami vydá usmernenie o uplatňovaní tohto článku.“³

Komisia na základe spätnej väzby z verejnej výzvy oslovila zainteresované strany, ktoré mali záujem zapojiť sa do konzultácií. V období od októbra 2019 do februára 2020 sa konalo šesť dialógov so zainteresovanými stranami⁴ a následne v období od 27. júla do 10. septembra 2020 sa uskutočnila cieľená písomná konzultácia⁵. Niektoré otázky z písomnej konzultácie však zainteresovaných znepokojili,

* Publikovaný komentár nepodliehal recenznému konaniu. Názory autorky sa nemusia zhodovať s oficiálnym stanoviskom Ministerstva kultúry Slovenskej republiky.

1 Mgr. Lenka Topľanská pracuje na odbore autorského práva Ministerstva kultúry Slovenskej republiky od roku 2010. Od roku 2018 je zastupujúcou riaditeľkou odboru. e-mail: lenka.toplanska@culture.gov.sk

2 Pozri na <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=CELEX:32019L0790>

3 Pozri čl. 17 ods. 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/790 zo 17. apríla 2019 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu a o zmene smerníc 96/9/ES a 2001/29/ES ods. 10 (ďalej smernica)

4 Pozri bližšie na <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/policies/stakeholder-dialogue-copyright>

5 Pozri bližšie na <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/news/directive-copyright-digital-single-market-commission-seeks-views-participants-stakeholder-dialogue>

keď obsahovali výrazný výkladový posun oproti textu smernice (najmä pokiaľ ide o právnu povahu pojmu „sprístupňovanie verejnosti“). Komisia pôvodne prisľúbila vydať usmernenia do konca roka 2020, ale tento termín neustále predlžovala. K ich vydaniu došlo nakoniec až 4. júna 2021, symbolicky tri dni pred transpozičnou lehotou pre členské štáty⁶.

Komisia neskorým vydaním usmernení podkopala ich základný cieľ, ktorým malo byť „podporiť správnu a koherentnú transpozíciu článku 17 v jednotlivých členských štátoch.“⁷ Členské štáty tak váhali, či splniť transpozičný termín a riskovať rozpor s neskôr vydanými usmerneniami, alebo na usmernenia počkať a vystaviť sa riziku tzv. in-frigementu kvôli zmeškanej transpozičnej lehote. Usmernenie si ďalej kladie za cieľ pomoc účastníkom trhu pri aplikovaní článku 17 vo vnútroštátnej realite. Priame uplatňovanie usmernení Komisie totiž vzhľadom na jeho právnu povahu nie je možné – jeho prvky musia byť zapracované do národnej legislatívy, ak sa majú aplikovať. Sama Komisia vo vzťahu k tomu uvádza: „Hoci tento dokument nie je právne záväzný, Komisia ho formálne schválila ako svoje oznámenie a splňa mandát, ktorý v článku 17 ods. 10 Komisie udelil zákonodarný orgán Únie.“⁸

Odpoveď na otázku, či súčasné znenie odporúčaní je vôbec konečné, závisí od rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-401/19 (Poľsko vs. Rada a Parlament). Komisia totiž pripúšťa, že „usmernenie sa možno bude musieť po uvedenom rozsudku preskúmať.“⁹ Poľsko totiž napadlo samotnú podstatu článku 17 pre jeho nesúlad s Chartou základných práv Európskej únie.

Zaujímavé body

Usmernenie postupne cituje časti smernice a súvisiacich recitálov a pristupuje k výkladu základných pojmov a podmienok (napr. hlavný účel, veľký objem diel, významné príjmy atď.). V niektorých bodoch zmiernuje výkladové rozpory spôsobené únikom informácií pri tvorbe usmernení (# 3), inde rieši nedostatky recitálov (# 4) a v iných poskytuje prekvapivé transpozičné návody (# 1).

Vzhľadom na svoju nezáväznú právnu povahu však Komisia miestami vybočila, keď v niektorých výkladoch išla nad rámec smernice aj recitálov, napríklad v prípade nového

konceptu nahratého obsahu, ktorý je „manifestly infringing“. Inšpirovali sa pritom trochu predčasne stanoviskom generálneho advokáta¹⁰ vo veci C-401/19.

V ďalšej časti článku sa bližšie zameriavame na nasledujúcich sedem zaujímavých usmernení.

1

Komisia v usmernení členské štáty navádza, aby vo svojich vnútroštátnych zákonoch bližšie nešpecifikovali základné pojmy. V podstate členským štátom odporúča transpozíciu systémom copy-paste. A týka sa to práve pojmov, po ktorých exaktnejšom výklade volá odborná verejnosť aj subjekty z praxe, napríklad „veľký objem“ („large amount“) a „výrazné príjmy“ („significant revenues“).

V prípade pojmu „veľký objem“ Komisia odporúča: „Členské štáty by sa mali zdržať kvantifikovania „veľkého objemu“ vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch, aby sa zabránilo právnej rozdrobenosti v dôsledku potenciálne odlišného vymedzenia poskytovateľov služieb v jednotlivých členských štátoch.“¹¹ Práve pojem „veľký objem“ je však základnou hranicou na stanovenie osobného rozsahu používateľov, a teda určenia, ktorí poskytovatelia spadajú do definície poskytovateľa online služieb zdieľania obsahu¹².

Pokiaľ ide o pojem „výrazné príjmy“, Komisia opäť uvádza: „Členské štáty by nemali pri vykonávaní pojmu „výrazných príjmov“ stanoviť kvantitatívne prahové hodnoty. Tento pojem by sa mal skúmať individuálne na základe všetkých okolností vzťahujúcich sa na predmetnú činnosť používateľa.“¹³ Znovu tak ponecháva otvorenú základnú hranicu osobného rozsahu na strane užívateľov, na ktorých sa tiež vzťahuje licenčná zmluva uzavretá poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu. Platí to však len v tom prípade, ak nekonajú na obchodnom základe alebo ich činnosť nevytvára výrazné príjmy¹⁴.

Komisia tak tieto základné prvky osobnej pôsobnosti článku 17 ponecháva na posúdení súdov v konkrétnom prípade. V niektorých štátoch, kde je judikatúra z oblasti autorského práva početná, to možno nepredstavuje do budúca taký problém, ako to môže byť v prípade Slovenskej republiky.

2

Komisia sa na mnohých miestach dovoľáva individuálneho posudzovania prípadov. Slovné spojenie „case-by-case“ používa na ôsmich rôznych miestach. Čo je v prípade, že

6 Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu a Rade – Usmernenia k článku 17 smernice (EÚ) 2019/790 o autorskom práve na digitálnom jednotnom trhu (ďalej guidance) COM/2021/288 final

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=CELEX%3A52021DC0288&qid=1627915491785>

7 Pozri guidance str. 1

8 Pozri guidance str. 1

9 Pozri guidance str. 1

10 Pozri celé znenie na https://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?docid=244201&text=&dir=&doclang=EN&part=1&occ=first&mode=req&pageIndex=0&cid=2395080

11 Pozri guidance str. 5

12 Čl. 2 ods. 6 „Poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu“ je poskytovateľ služby informačnej spoločnosti, ktorej hlavný účel alebo jeden z hlavných účelov je uchovávať veľký objem diel chránených autorským právom alebo iné predmety ochrany, ktoré nahrávajú jej používateľa a ktoré organizuje a propaguje na účely dosiahnutia zisku, a umožniť prístup verejnosti k nim.“

13 guidance str. 8

14 Čl. 17 ods. 2 „Členské štáty ustanovia, že ak poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu získal súhlas, napríklad uzavretím licenčnej zmluvy, tento súhlas sa vzťahuje aj na úkony vykonávané používateľmi služieb, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti článku 3 smernice 2001/29/ES, ak nekonajú na obchodnom základe alebo ich činnosť nevytvára výrazné príjmy.“

hovoríme len o jednom článku, naozaj neprimerane veľa. Síce to ponecháva voľnosť úpravy, aby mohla reagovať na technologický vývoj, rôzne obchodné modely a praktické nuansy, ale zároveň tým oslabuje silu právnej úpravy a právnu istotu samu osebe. Navyše sa posudzovania konkrétnych prípadov dovoľáva pri tých najzásadnejších pojmoch, ako je „poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu“¹⁵, „najlepšia snaha“ („best effort“)¹⁶, „nevyhnutné a relevantné informácie“¹⁷, ako aj uvedené „výrazné príjmy“. Komisia tak opäť ponecháva možnosť súdom ďalej kreovať rozsah tohto ustanovenia, čo nemusí vždy skončiť šťastne.

3

Ako bolo spomenuté v úvode, Komisia sama vyvolala rozruch v prostredí zainteresovaných subjektov, keď niektoré svoje zámery naznačila ešte pred vydaním usmernení. Bolo tak najmä vo vzťahu k právnej povahe verejného prenosu, ktorý vykonávajú poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu. V dotazníku pre účastníkov dialógu zainteresovaných strán totiž naznačila, že v článku 17 vlastne došlo k vytvoreniu nového práva verejného prenosu („lex specialis“), ktorý je odlišný od všeobecného konceptu stanoveného smernicou 2001/29/ES¹⁸ a je potrebné ho transponovať samostatne. Niektoré členské štáty tento prístup privítali, ale väčšina považovala tento výklad za nesprávny a v rozpore so znením smernice, ako aj s deklarovanými zámermi počas negociácií textu.

Komisia v odporúčaní preto na upokojenie situácie výslovne uvádza: „Článok 17 je vo vzťahu k článku 3 smernice 2001/29/ES a článku 14 smernice 2000/31/ES lex specialis. Do právnych predpisov Únie v oblasti autorského práva sa ním nezavádza nové právo. Skôr sa ním „na účely tejto smernice“ plne a osobitne reguluje „úkon verejného prenosu“ za obmedzených okolností uvedených v tomto ustanovení.“¹⁹ Komisia tak potvrdzuje pôvodný výklad tohto ustanovenia, o ktorom na Slovensku len málokto pochyboval.

4

Komisia ďalej logicky, ale nad rámec textu smernice a recitátlov, objasňuje, čo sa má chápať pod pojmom „legitímne použitie“ („legitimate use“), na ktoré nie je potrebné získať súhlas nositeľa práv a ktoré by malo byť už zo svojej podstaty povolené. Článok 17 ods. 7 v tejto súvislosti totiž výslovne spomína len existujúce výnimky alebo obmedzenia v prípade citácie, kritiky, zhrnutia a použitia na účel karikatúry, paródie alebo pastiša. Bolo nanajvýš žiaduce, aby výklad k ostatným prípadom „legitímneho použitia“, a to najmä v prípade iných než zmienených výnimiek, obsahovali priamo recitály. Nie je to ale tak, a preto sa Komisia

snaží v usmerneniach zhojiť túto situáciu, keď uvádza: „K legitímnemu použitiu, ktorým sa neporušuje autorské právo ani práva súvisiace s autorským právom, môže patriť: a) použitie na základe výnimiek a obmedzení; b) použitie nositeľmi práv alebo osobami, ktoré majú vysporiadané práva na obsah, ktorý nahrávajú, alebo použitie, na ktoré sa vzťahuje súhlas podľa článku 17 ods. 2; a c) použitie obsahu, na ktorý sa nevzťahuje autorské právo ani práva súvisiace s autorským právom, najmä diel verejne dostupných alebo napríklad obsahu, v prípade ktorého nie je dosiahnutý určitý stupeň originality alebo nie je splnená akákoľvek ďalšia požiadavka týkajúca sa stupňa ochrany. ... A napokon, do pojmu „legitímne použitie“ patrí aj použitie obsahu, na ktorý sa nevzťahuje autorské právo ani práva súvisiace s autorským právom, akým sú voľné diela, teda diela, ktorým uplynul čas ochrany.“²⁰ Potvrdzuje tým tak postup tých členských štátov, ktoré sa rozhodli odkázať na všetky výnimky obsiahnuté vo svojom právnom poriadku, nielen tie výslovne zmienené v článku 17. Komisia dokonca vypočítava výnimky, ktoré by v týchto prípadoch najpravdepodobnejšie mohli prísť do úvahy, a to náhodné použitie a použitie diel trvalo umiestnených na verejných priestranstvách (tzv. sloboda panorámy). Tento bod je teda možné jednoznačne označiť za nápomocný pri transpozícii.

5

Komisia taktiež pristúpila k objasneniu rôznych modelov získavania súhlasu, keď už je potrebný (mimo prípadov „legitímneho použitia“). Pripúšťa vysporiadanie práv nielen formou individuálnych licenčných zmlúv s nositeľmi práv, ale pochopiteľne zdôrazňuje aj význam hromadných licenčných zmlúv uzatváraných prostredníctvom organizácií kolektívnej správy, keď uvádza, že „hromadné licencie tak môžu uľahčovať získavanie súhlasu od najrôznejších nositeľov práv.“²¹

Usmernenia sa osobitne venujú aj problematike rozšírených hromadných licenčných zmlúv (tzv. ECL – extended collective licence), ktorá je pre slovenské právne reálie mimoriadne dôležitá. Podľa Komisie: „Použitie rozšírených hromadných licenčných zmlúv možno zväžiť v osobitných prípadoch a sektoroch za predpokladu, že spĺňajú všetky podmienky stanovené v právnych predpisoch EÚ, najmä v článku 12 smernice.“²² Slovenský Autorský zákon obsahuje možnosť uzatvárania licenčných zmlúv tohto osobitného typu už od roku 2014, a preto bolo mimoriadne dôležité vyjasniť, že aj ECL sú vhodným nástrojom na zabezpečenie si súhlasu nositeľov práv, ako aj splnenie podmienky „najlepšej snahy“ („best effort“).

Komisia nezabúda popritom ani na možnosť udelenia bezodplatných licencií a verejných licencií (napr. Creative Commons). V zmysle recitálu 61 však samozrejme majú nositelia práv v rámci zmluvnej voľnosti aj možnosť súhlas neudelit²³.

15 Pozri guidance str. 4 – „Členské štáty by mali pamätať aj na to, že v odôvodnení 63 sa stanovuje, že to, ktorí poskytovatelia online služieb patria do rozsahu pôsobnosti článku 17, je potrebné posudzovať individuálne.“

16 Pozri guidance str. 16 – „Posúdenie toho, či poskytovatelia služieb vynaložili najlepšiu snahu, sa musí uskutočňovať individuálne a na základe zásady proporcionality stanovenej v článku 17 ods. 5.“

17 Pozri guidance str. 12 – „To, či sú informácie poskytnuté nositeľmi práv „relevantné“ aj „nevyhnutné“, by sa malo posudzovať individuálne.“

18 Smernica 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti

19 Pozri guidance str. 2

20 Pozri guidance str. 20 – 21

21 Pozri guidance str. 7

22 Pozri guidance str. 7

23 Recitál 61 – „Keďže však uvedené ustanovenia by nemali mať vplyv na zmluvnú slobodu, nositelia práv by nemali byť povinní udeľovať súhlas ani uzatvárať licenčné zmluvy.“

6

Komisia v usmernení reaguje aj na nejasnosti spojené s pojmami „relevantné a nevyhnutné informácie“ a „dostatočne odôvodnené oznámenie“ a ich vzájomné zamieňanie. Oba pojmy sú dôležité na posudzovanie zodpovednosti poskytovateľa online služieb zdieľania obsahu. Komisia však uvádza: „V kontexte článku 17 ods. 4 písm. b) by sa mali relevantné a nevyhnutné informácie poskytovať vopred.“²⁴ Slúžia totiž na prevenciu nahratia a sprístupňovania nelegitímneho obsahu. V recitáli 66 sa dokonca uvádza: „Ak nositelia práv neposkytnú poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu relevantné a potrebné informácie o svojich konkrétnych dielach alebo iných predmetoch ochrany ... poskytovatelia služieb by nemali byť zodpovední za nepovolené úkony verejného prenosu takýchto neidentifikovaných diel alebo iných predmetov ochrany ani za ich sprístupnenie verejnosti.“ Pokiaľ ide o ich obsah, Komisia upresňuje: „Predmetné informácie musia byť presné, aby poskytovateľovi online služieb zdieľania obsahu umožňovali konať. Informácie, ktoré sa môžu považovať za „relevantné“, sa budú líšiť v závislosti od dotknutých diel a od okolností týkajúcich sa konkrétnych diel a iných predmetov ochrany. Informácie by mali byť presné, aspoň pokiaľ ide o vlastníctvo práv konkrétneho diela alebo predmetného predmetu ochrany. Informácie, ktoré sa môžu považovať za „nevyhnutné“, sa budú líšiť v závislosti od riešení zavedených poskytovateľmi služieb.“²⁵

Naopak „dostatočne odôvodnené oznámenie“ funguje po nahratí nelegitímneho obsahu (ex post). Komisia sa v tomto odvoláva na svoje skoršie Odporúčanie o opatreniach na účinný boj proti nezákonnému obsahu na internete²⁶. V bodoch 6 až 8 odporúčania sa uvádza, čo má byť zahrnuté do oznámení. Oznámenia by mali byť „dostatočne presné a náležité odôvodnené s cieľom umožniť poskytovateľom služieb prijímať informované a uvážlivé rozhodnutia v súvislosti s obsahom, ktorého sa oznámenie týka, a konkrétne rozhodnutia o tom, či sa má obsah považovať za nezákonný obsah.“ Konkrétne by mali oznámenia obsahovať „vysvetlenie dôvodov, prečo sa predkladateľ domnieva, že obsah má byť považovaný za nezákonný, a v ktorých sa jednoznačne uvádza, kde sa tento obsah vyskytuje.“

Tieto dva pojmy sú teda obsahovo odlišné a uplatňujú sa v inom čase.

7

Základným očakávaním, čomu sa mala Komisia vo svojich odporúčaniach venovať, boli však technológie na zachytenie nelegitímneho obsahu. V porovnaní so zvyškom materiálu sa však tejto téme dominantne nevenuje. Komisia uvádza, že pokiaľ ide o najväčších poskytovateľov obsahu, tak v tomto segmente trhu je už značne rozšírená technológia rozpoznávania obsahu (napr. YouTube). Ale spresňuje: „Táto konkrétna technológia by sa však nemala nevyhnutne považovať za trhový štandard, najmä nie pre menších poskytovateľov služieb.“²⁷ Komisia tak samozrejme pripúšťa aj iné technológie, ktoré sú schopné zachytiť nelegitímny obsah – technológia odtlačkov prstov, hašovanie²⁸, vodoznaky²⁹, používanie metaúdajov³⁰, vyhľadávanie podľa kľúčových slov³¹ alebo kombinácia rôznych technológií. Apeluje však aj na zásadu proporcionality, keď uvádza, že „od poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu by sa nemalo očakávať uplatňovanie najnákladnejších alebo najsofistikovanejších riešení, ak by to bolo v ich konkrétnom prípade neprimerané.“³² V každom prípade nemožno očakávať, že si každá služba vyvinie vlastnú technológiu, niektoré zvolia cestu nákupu už hotového riešenia.

Či však v konečnom dôsledku tieto technológie nepovedú v faktickému všeobecnému monitoringu elektronickej komunikácie, to je v súčasnosti ťažké predikovať. Deklaratórne ustanovenie článku 17 ods. 8³³ tomu možno v praxi nebude schopné zabrániť.

Záver

Je naozaj otázne, komu usmernenia Komisie naozaj pomôžu. Respektíve, komu vôbec stihli pomôcť. Vzhľadom na ich vydanie len tri dni pred uplynutím transpozičnej lehoty tým najsvedomitejším pomôcť už nestihli. A či pomôžu tým, ktorí na ne tak dlho čakali, až si tým spôsobili transpozičný deficit? Ťažko povedať. Niektorým neposkytli odpovede na dôležité otázky – napríklad v oblasti účinných technológií rozpoznávania obsahu v prostredí zákazu všeobecného monitorovania elektronickej komunikácie. Mnohým však priniesli viac nových otázok než odpovedí – napríklad čo je vlastne nový koncept obsahu, ktorý preukázateľne porušuje práva („manifestly infringing“). Sú stále aj takí, ktorí dúfajú, že zásadné odpovede prinesie rozsudok v „poľskej veci“, ale aj tým asi generálny advokát Saugmandsgaard Øe vzal časť nádeje, keď vniesol do sporu nové prvky.

24 Pozri guidance str. 12

25 Pozri guidance str. 14

26 Odporúčanie Komisie z 1. marca 2018 – <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/commission-recommendation-measures-effectively-tackle-illegal-content-online>

27 Pozri guidance str. 13

28 Pozri guidance str. 13 – Hašovanie je technika, pri ktorej sa súbor prevedie na reťazec čísel, ktorý sa nazýva hašovací kód. Hašovací kód umožňuje identifikovať nahratie používateľom, a tým zistiť potenciálne nepovolený obsah. Od technológie odtlačku prsta sa podľa niektorých názorov líši tým, že nepovolený obsah sa zistí vtedy, keď je nahrávaný súbor totožný s dielom, ktoré bolo hašované (na rozdiel od technológie odtlačku prsta, ktorá rozpozná aj rozdiely).

29 Pozri guidance str. 13 – Vodoznak je riešenie, pri ktorom sa pôvodný súbor označí vodoznakom, ktorý funguje ako podpis, na základe ktorého je po nahratí súbor možné rozpoznáť.

30 Pozri guidance str. 13 – Použitie metaúdajov umožňuje vysledovať, či bolo dané dielo nahraté, a to na základe metaúdajov súvisiacich s obsahom, ako napríklad mena autora alebo názvu diela.

31 Pozri guidance str. 13 – Vyhľadávanie podľa kľúčových slov sa uvádzalo najmä ako riešenie pre menších poskytovateľov služieb, ktorí nemajú prostriedky na zavedenie zložitejších a nákladnejších technológií. Ide o najjednoduchšiu techniku, pri ktorej služba manuálne vyhľadáva na webovom sídle názvy, napríklad zadanej skladby/interpreta, s cieľom zistiť obsah potenciálne porušujúci autorské práva.

32 Pozri guidance str. 14

33 Čl. 17 ods. 8 – „Uplatňovanie tohto článku nesmie viesť k všeobecnej povinnosti monitorovania.“